

ков-то са случава послѣ нѣкои многогодишни болести, въ скпа-та лоша мжзга (що не може да храни тѣло-то), или въ естественна-та смърть отъ старотѣ (устарѣване). Въ подирны-те случан, смърть-та има все-то начало въ сщца-та кръвь, коа-то е изгѣвила сила-та на храни-не-то и оживаване-то си; и заради това смърть-та отъ кръвь-та е четвѣртыа видъ на умирање-то.

Отъ това кжсо-то списѣване слѣдѣватъ пѣрвы-те, общи и на всякого извеѣстны признацы (нишени) на смърть-та: оставане на тѣло-то безъ памать, безъ чѣв-ство (скокалаване), безъ мжрдане, безъ джхане и безъ тѣпане на сжрце-то. Въ заеднс-то авлаване на сички-те тези признацы въ челоѣка, скыкновебно говоратъ че челоѣкатъ е умрѣлъ; и въ по много-то случан това изгсваране е справедливо. По горѣприведены-те при-мѣры на мнима-та смърть показѣватъ, че това прѣбило не кыва безъ исклучаване (може и да са измѣни). При-родата е тѣждѣ разнообразна въ свои-те си авлава-нѣа, по нѣкогашъ са измжзньѣа (псвагньѣа) отъ наши-те придириованѣа и отъ теорѣа-та, и сграниченныатъ умъ челоѣчѣски не е въ состоанѣе да издириова на вса-кадѣ подиръ нейны-те чѣдности и да изасни видимы-те противорѣчѣа, що са срешатъ въ нейны-те авлаванѣа. Въ такова положенѣе са намираме ный за мнима-та смърть, коа-то наистина не е себершенна смърть, но е таанъ и скртыа животъ, или животъ свелченъ сосъ смърть. Градно-то состоанѣе помеждѣ животатъ и смърть-та не е възможно да са допсени, противъ мнѣ-нѣе-то на нѣкои учены. Челоѣкъ во всякой случай е или живъ или мертвъ, едно отъ двѣ-те. Преминѣване-то отъ едно-то состоанѣе въ дрѣго-то може да бѣде тѣжр-